

ת"פ 44874/10/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד עבד אלפתאח שתיה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 44874-10-14 מדינת ישראל נ' שתיה
בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבי שגב

נגד

עבד אלפתאח שתיה הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד רונן לוי

הכרעת דין

כתב האישום, דחיית הטענה המקדמית וגדר המחלוקת

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירות של **נסיון כניסה לישראל שלא כחוק**, בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ו**הפרעה לעובד ציבור**, בניגוד לסעיף 288א(1) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.10.14 בשעה 14:45 או בסמוך לכך, במחסום חוצה שומרון אשר בכביש מס' 5, התוחם את שטחי הגדה המערבית ממדינת ישראל, ניסה הנאשם להיכנס אל תחומי מדינת ישראל, כשאין בידו אישורי שהייה או העסקה בישראל כנדרש על פי החוק. הנאשם אף הזדהה בפני הבודק הביטחוני במחסום באמצעות "דרכון עולמי" אשר אינו תקף וזאת על מנת להתל בבודק הביטחוני בדבר זהותו האמיתית.

3. ביום 15.3.15, טרם מענה לכתב האישום, העלה ב"כ הנאשם טענה מקדמית לפיה עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה של הפרעה לעובד ציבור. לטענתו, הנאשם הציג לבודקת הביטחונית דרכון עם תמונתו ושמו האוטנטיים, לא טען שהוא אזרח ישראלי, שהה יחד עם אשתו בתוך האוטובוס שעשה דרכו, דרך המחסום, לתוך שטח ישראל ועל כן, לא ביצע כל עבירה. לטענת ב"כ הנאשם, גם בשטח המחסום עצמו ניתן לבקש ולקבל אישור כניסה לישראל "אד הוק",

אפילו למספר שעות, וכך התכוון הנאשם לעשות (עמ' 3-4). בית המשפט (כב' הש' קרשן) דחה טענתו המקדמית של ב"כ הנאשם, וזאת מבלי לבקש תגובת ב"כ המאשימה. בהחלטתו קבע בית המשפט:

"שמעתי את הטענה ומצאתי לדחותה. מהחומר שהוצג לפניי במסגרת הדיון בבקשה עולה כי הנאשם נסע באוטובוס שכוונתו המוצהרת הייתה להיכנס משטחי האזור לשטחי המדינה. הנאשם הוא תושב האזור נטול אישור כניסה לישראל. הנאשם החזיק בכליו 'דרכון עולמי', שהוא כמסתבר רכון שכל אחד יכול להוציא באמצעות הירשמות באינטרנט, אך ללא ספק נחזה במבט ראשון, להיות דרכון אמיתי שהוציאה המדינה. הנאשם הציג את הדרכון האמור לבודקת שעלתה לאוטובוס וכן מסר לה את פרטיו ותעודת זהותו. בירור העלה שהנאשם אינו מורשה להיכנס לישראל. טענת ההגנה בתמצית היא כי הנאשם לא התכוון להיכנס לישראל ותוכניתו הייתה להגיע למחסום ולבקש אישור זמני למספר שעות להיכנס לתחומי המדינה. מבלי להתייחס כלל בשלב מקדמי זה, לסיכויי הטענה האמורה להתקבל, ברור כי כתב האישום מגלה את העבירות הרשומות בו. נושא היסוד הנפשי יתברר במסגרת הליך הוכחות, אם הנאשם יכפור באשמה" (עמ' 4-5).

4. במענה לכתב האישום מסר הנאשם כי אכן הגיע למחסום באוטובוס יחד עם אשתו ובתם התינוקת כשאינו בידו אישור שהייה בישראל. כמו כן, מסר לבודקת הביטחונית דרכון עם שמו ותמונתו האותנטיים ואמר לה את מספר תעודת הזהות שלו. הנאשם הגיע למחסום על מנת לבקש אישור שהייה מהגורם המוסמך.

5. נוכח כפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק. מטעם התביעה העידו רחל ברגר (הבודקת הביטחונית) ורס"ל יובל שוכר (גובה הודעת הנאשם, **ת/1**). כמו כן, הוגשו ה"דרכון העולמי" (**ת/2**), מזכר מאת פקד אהרון רנד ובו הסבר על אותו דרכון (**ת/3**) ותעודות עובד ציבור בדבר היות הנאשם נעדר אישור כניסה ושהייה בישראל בעת הרלוונטית (**ת/4**); **ת/5**). מטעם ההגנה העידו הנאשם ואשתו, היא יוסף.

תמצית הראיות

6. רחל ברגר, עובדת משרד הבטחון במעבר חוצה שומרון שבכביש מס' 5 מכיוון אריאל לתל-אביב, ומשמשת ראש משמרת בודקים, הסבירה כי המעבר המדובר הינו מעבר שאליו מגיעים אך ורק כלי רכב, כאשר מטרת הבידוק היא למנוע כניסת אמל"ח (אמצעי לחימה) או מפגעים לשטח מדינת ישראל (עמ' 11). למעבר מגיעים אוטובוסים ציבוריים של חברת "אפיקים" מאזור אריאל, המסיעים אזרחים וחייילים. על פי הנהלים, יש לפנות לאנשים בעלי חזות זרה או ערבית ולבצע בדיקה הכוללת לקיחת תעודת זהות או רישיון נהיגה (עמ' 11). במקרה נשוא כתב האישום, ביצעה העדה את הבידוק לנאשם. לדבריה, פנתה לנאשם ובת זוגו, אשר ישבו באוטובוס יחד עם בתם התינוקת בת ה-8 חודשים, וביקשה תעודה מזהה. **"כאשר ביקשנו תעודה מהזוג הם הזדהו בפני באמצעות דרכון עולמי, שהוא מסמך שאינו קיים במדינת ישראל, אפשר להוציא אותו באינטרנט תמורת תשלום של כמה דולרים. הגבר נתן לנו את הדרכון העולמי. מאחר וכבר תפסנו כאלה תעודות במעבר, אנו יודעים שזה לא יכול לשמש כטופס שאפשר להזדהות איתו, לא מדובר בתעודה רשמית. הבן אדם ואשתו ירדו לבדיקה, יש לנו אולם בידוק נוסעים בתוך המעבר, שם הם נבדקו על ידי. במהלך התשאול עלה שהם תושבי שטחים ללא אישור כניסה לישראל" (עמ' 11-12).** העדה הדגישה כי ללא אישור כניסה לישראל המונפק על ידי מפקדת התיאום והקישור (מת"ק), תושב שטחים אינו רשאי להיכנס לישראל דרך מחסום חוצה שומרון, היות ומדובר ב"מעבר רכוב", המשמש כלי רכב בלבד.

"בכניסה למעבר יש שלט שמזהיר תושבי שטחים ללא אשרה לא לנסות להיכנס דרך המעבר אלא לעבור רק דרך מקום יעודי" (עמ' 12). העדה הבהירה כי במעבר המדובר אין אפשרות להנפיק אישור כניסה לישראל, אף לא הנפקת אישור "אד הוק" (עמ' 12).

בחקירה הנגדית שבה העדה ואמרה כי במעבר המדובר אין אפשרות להנפיק אישורי כניסה לישראל וסמכות זו נתונה אך ורק למת"ק. לדבריה, קיימים מעברים, כגון מעבר שער אפריים, בתחומי קיימת נציגות מת"ק, אך לא יכולה היתה לאשר אם קיימת שם פרוצדורה של קבלת אישור "אד הוק" (עמ' 13).

7. רס"ל יובל שוכר גבה את הודעת הנאשם מיום 22.10.14, שעה 21:07 (ת/1). במענה לשאלות הסניגור השיב כי במעבר המדובר אמורים לעבור רק ישראלים או פלסטינים שבידם אישור כניסה (עמ' 9). לגבי האוטובוסים הנכנסים לשטח ישראל דרך המעבר, במידה ולא עולה על האוטובוס בודק ביטחוני, הרי שהאוטובוס ימשיך בדרכו לישראל דרך המעבר, ללא בידוק, ואם יש עליו תושבי אזור ללא אישורי כניסה, הם ייכנסו לישראל שלא כדין (עמ' 10). גם העד שוכר השיב כי הוא לא מכיר פרוצדורה של קבלת אישור כניסה "אד הוק" במעבר, אלא אישורי הכניסה מונפקים על ידי המת"ק בלבד (עמ' 11).

8. הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/1) הודה כי אינו אוחז באישור כניסה לישראל כדין. עוד הודה כי הוא יודע שאסור להיכנס לישראל ללא אישור כניסה. לשאלה מדוע ניסה להיכנס לישראל, השיב כי עשה כן מכיוון שרבו עם אשתו, וזו הלכה לעורך דין על מנת להגיש כנגדו תביעת גירושין. בהיותו אב לארבעה ילדים, התקשה לקבל את ענין הגירושין והצליח לשכנעה להפסיק את התהליך מול עורך הדין, כאשר התנאי שהציבה האשה היה שהנאשם ייקח אותה לתל-אביב. **"הסכמתי למרות שזה מאוד קשה בשבילי ומסוכן אבל לא יותר מסוכן מהישארות שלי עם הילדים שלי"**. הנאשם טען כי התכוון לטייל ברמת-גן או בתל-אביב ולשבת במסעדה. לגבי השימוש ב"דרכון העולמי" - טען הנאשם כי הראה לבודק את הדרכון העולמי כיוון שלא היתה לו תעודה והוא מסר את מספר תעודת הזהות שלו. הנאשם הכחיש כי ניסה להטעות את הבודק כאילו מדובר בתייר.

9. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי באותו יום היה לו סכסוך עם אשתו, שהחליטה לגשת לבית הדין על מנת לפתוח בהליך גירושין. כיוון שהוא אוהב אותה ואת ילדיו אמר **"מה שתבקשי אני אביא לך ואעשה לך חוץ מגירושין"**, וזו ביקשה שייקח אותה לתל-אביב. **"אמרתי לה נלך למחסום ונראה אם יתנו לנו להיכנס. התכוונתי לבקש משהו במחסום"** (עמ' 15). הנאשם הוסיף כי הצטער שלא אמר לחוקר המשטרה שהתינוקת שהיתה עמו ועם אשתו יונקת וכי הן כל הזמן בכו, ולכן נלחץ ולא ידע כיצד להשיב לשאלות החוקר. לשאלת בית המשפט מדוע לא אמר לבודקת הביטחונית שערכה אותו שהתכוון לבקש אישור כניסה במעבר למספר שעות, השיב **"הם הביאו ישר משטרה וזהו"** (עמ' 16). הנאשם השיב כי פרטיו הרשומים בדרכון העולמי נכונים **"מאה אחוז"** (עמ' 16). משהופנה לכך שכתובת המגורים המופיעה בדרכון היא **"פרוג 2, רמת-גן"**, השיב **"זה מה ששלחו לי באינטרנט"**. משנשאל אם הוא מבין שהצהיר כזב בפני הבודקת בהציגו מסמך מזהה, לכאורה, הנושא פרטים שאינם נכונים, השיב **"אני לא קורא עברית ואנגלית. אני לא יודע מה כתוב בו"**. עוד הוסיף כי מי שמילא את הבקשה לקבלת דרכון עולמי באינטרנט ואת פרטיו האישיים הוא חבר שלו, שעזר לו (עמ' 16). הנאשם טען כי לו חפץ להיכנס לשטח ישראל שלא כדין, יכול היה לעשות כן בקלות, בהליכה ברגל, שלא במעבר המקובל דרך המחסום, אולם בחר שלא לעשות כן. משנשאל על ידי בית המשפט כיצד ניתן להסתכן בדרך המתוארת עם אשה, עגלת תינוק ותינוקת, השיב **"יש גם כאלה, אני לא כזה"** (עמ' 17).

בחקירה הנגדית, אישר הנאשם כי לא היה לו אישור כניסה לישראל. הוא הכחיש כי הגיע למחסום יחד עם אשתו והתינוקת על מנת להקל את המעבר לתוך שטח ישראל (עמ' 17). הנאשם הופנה לכך כי בהודעתו **ת/1** לא סיפר על כך שהתכוון לבדוק את האפשרות להוציא אישור כניסה במעבר, ואם לא ינתן לו כזה יחזור לאזור. על כך השיב - **"אני אגיד לך מה הסיבה - התינוקת בכתה כל הזמן, וגם אשתי בכתה. אני נלחצתי וחשבתי על אשתי ועל התינוקת. לכן עניתי לו בקצרה"** (עמ' 18). הנאשם נשאל מדוע כאשר עלה על האוטובוס בשטחי האזור, לא ביקש מהנהג שיעצור לפני המעבר על מנת לאפשר לו לבקש אישור כניסה לישראל, ומדוע לא עשה כן משנעצר האוטובוס במעבר. על כך השיב: **"חשבתי שרק במחסום אפשר"** (עמ' 18). אם כך, נשאל הנאשם, מדוע היה עליו להוציא את "הדרכון העולמי", ומדוע לא הצטייד בתעודת הזהות שלו אם הדרכון אינו נושא את מספר זהות האמיתי שלו, וכיצד, בכלל, ניתן להנפיק אישור כניסה שלא על סמך הצגת תעודת זהות רשמית. הנאשם השיב כי באותו הרגע לא היתה לו תעודת זהות (עמ' 18). כאשר הופנה שוב לענין כתובת מגוריו המצויינת בדרכון כרמת-גן, שתק (עמ' 19, ש' 4). הנאשם שב ונשאל איך היה מצליח להיכנס לישראל, והשיב **"לבקש להיכנס לכמה שעות. אמרו לי שאין דבר כזה. שאין לי אישור להיכנס"**. אולם, אז הוטח בנאשם כי כלל לא ביקש אישור להיכנס לישראל, והוא השיב **"נתנו לי את התשובה לפני שביקשתי"** (עמ' 19). הנאשם נשאל מה היה קורה מבחינתו אם האוטובוס לא היה נעצר לבידוק בטחוני וממשיך בנסיעה לתוך שטח ישראל. על כך השיב:

"ת. נוסע יעצור אוטובוס? אין דבר כזה."

ש.ב. אם הנוסע לא יעצור את הנהג, אז איך תרד לבקש את האישור?

ת. במחסום.

ש.ב. הבודקת עברה אחד אחד, והיא עברה עלייך. מה אתה עושה?

ת. הורידו את אשתי, ואז ירדתי ישר.

ש. לא עצרו את אשתך, עברו. מה היית עושה?

ת. אז הייתי מטייל וחוזר.

ש.ב. אז אתה לא עוצר לבקש אישור? אתה נכנס בלי אישור.

ת. אם לא עצר, אני אגיד לו לעצור?

ש.ב. אין לך אישור, איך אתה נכנס?

ת. הנהג לא שואל.

ש.ב. אבל אם לא היו עוצרים אתכם. תגיד לנהג לעצור, או שתגיד לבודקת לעצור ושאתה רוצה לבקש אישור.

ת. בדקו אחד אחד, ירדנו" (עמ' 20).

10. עדת ההגנה, אשת הנאשם, היא יוסף, העידה כי באותם הימים פרץ ריב גדול בינה ובין הנאשם, ועל מנת לפתור את הבעיות אמר לה הנאשם שהוא מוכן לעשות הכל על מנת לרצות אותה. העדה בתגובה ביקשה ממנו, כפיצוי, שייקח אותה לתל-אביב, עיר בה מעולם לא ביקרה, אחרת תתגרש ממנו והוא ענה "טוב, יאללה" (עמ' 21). לדבריה, יש לה חברות שנוסעות באוטובוס הנדון והן מוציאות אישורי כניסה לישראל במעבר למשך שעותיים-שלוש. "זה לא אישור, זה מיני-אישור שבאפשרותו להכניס לארץ" (עמ' 21). העדה סיפרה כי חשבה שאם תספר על הבעיות בינה לבין בעלה במחסום יתנו לה להיכנס לכמה שעות "מתוך אנושיות" ושכחונתם היה ללכת לים. משפנתה לבקש אישור, לא נתנו לה לדבר וביצעו חיפוש על גופה (עמ' 21). העדה הסבירה כי התכוונה ללכת לים בתל-אביב יחד עם הנאשם, ולטייל בגנים, ברחובות ובאיזורים יפים. משנשאלה כיצד תדע היכן לרדת מהאוטובוס בשטח ישראל, הסבירה כי בעלה דובר עברית. לגבי ידיעתו את השפה האנגלית, השיבה העדה:

"ש.ב. אנגלית בעלך מדבר?

ת. קצת הוא מדבר.

ש.ב. את השם שלו הוא יודע לקרוא בעברית?

ת. בעלי? כן, בטח בוודאי" (עמ' 22, ש' 28).

טענות ב"כ הנאשם בסיכומיו

11. ב"כ הנאשם טען כי לא הוכח היסוד הנפשי בעבירת נסיון הכניסה לישראל ובעבירת הפרעה לעובד ציבור. לדבריו, הנאשם העיד בתום לב וביושר, מבלי שנמצאו בדבריו סתירות, "שכל כוונתם היתה לקבל את האישור באופן באותו רגע". תמיכה לגירסה זו מצא הסניגור בדברי עדת התביעה, הבודקת הביטחונית, לפיה קיימים מעברים בהם יש עמדת מת"ק המנפיקה אישורי כניסה אד הוק. לו חפץ הנאשם להסתכן לישראל שלא כחוק, יכול היה לעשות כן בנקל בדרך לא דרך, מספר מטרים לפני המעבר הרשמי. אולם הוא לא עשה כן ויש בכך כדי ללמד על תום לבו. לגבי הדרכון העולמי - הרי שזה כולל את תמונתו האמיתית של הנאשם וכן את שמו האמיתי. לא נעשה כל נסיון לזייף דרכון או להשתמש בדרכון מזויף. עוד נטען כי הנאשם שיתף פעולה עם הבודקת הביטחונית, לא ניסה להתחמק או לשקר ומסר את מספר תעודת הזהות האמיתי שלו. הסניגור טען כי לנאשם אין כלל "חזות ערבית" ולא ברור מדוע הבודקת הביטחונית פנתה אליו דווקא. מכל אלה, ביקש הסניגור לזכות את הנאשם מחמת הספק.

דין והכרעה

12. לאחר ששמעתי את העדים, לרבות את הנאשם, והתרשמתי מהם, עיינתי במוצגים ושבתי וקראתי את פרוטוקול הדיון, אני קובע כי התביעה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם ניסה להיכנס לישראל שלא כדין והפריע, ביוזעין, לבודקת הביטחונית, עובדת הציבור, למלא תפקידה כדין.

להלן נימוקיי:

עדויות של הנאשם הותירה בי רושם בלתי אמין בעליל. הנאשם, בעל חזות תמימה, דובר את השפה העברית על בוריה

ובצורה רהוטה ביותר (ראה הערת הסניגור בעמ' 21, ש' 20, לפיה "כאשר הנאשם העיד זה לא היה באמת מתורגם שכן הוא העיד בעברית"), ניסה לשוות להתנהגותו באירוע נופך תמים ונטול יסודות נפשיים. ואולם, התרשמתי מנסיבות האירוע, מאופן התנהגותו, כמו גם מתשובותיו בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כי הוא ניסה להיכנס לשטח ישראל, ביוזעין, כשאין בידו אישור כניסה לישראל כדין, כאשר הוא יודע שעליו להצטייד מראש באישור כזה, וכאשר לא היתה לו כל כוונה לעצור במעבר על מנת לבקש שינפיקו לו אישור כניסה "אד הוק". **ראשית**, הנאשם העיד כי עלה לאוטובוס כשכוונתו היתה להיכנס לשטח ישראל. לא היתה לנאשם תשובה מניחה את הדעת מדוע לא ביקש מהנהג, מבעוד מועד, להורידו בשטח המעבר על מנת שיוכל לרדת מהאוטובוס כדי לבקש אישור כניסה לישראל. יתירה מכך, משנשאל הנאשם שאלה מפורשת כיצד היה נוהג אם האוטובוס לא היה נעצר לבידוק בטחוני במעבר, השיב שהיה מחריש וממשיך יחד עם הנוסעים אל תוך שטח ישראל, מבלי לרדת במעבר ומבלי לבקש אישור כניסה. תשובה זו מעידה כאלף עדים על כוונתו של הנאשם להיכנס לשטח ישראל מבלי לבקש אישור במעבר; **שנית**, כאמור, הנאשם דובר את השפה העברית על בוריה ובאופן רהוט. העובדה כי לא פנה לבודקת הביטחונית, בהזדמנות הראשונה, ועם עלייתה לאוטובוס, על מנת להסב תשומת לב כי בכוונתו לבקש אישור כניסה במעבר, מעידה אף היא על כוונתו שלא לעשות כן מלכתחילה. יתירה מזו, גם בחקירתו במשטרה, לא טען הנאשם כי התכוון לבקש אישור כניסה במעבר. גירסתו זו "נולדה" לראשונה במענה לכתב האישום ולאחר מכן, בעדותו בבית המשפט. מדובר, איפוא, בגירסה כבושה, שאין בפי הנאשם הסבר סביר לכבישתה ועל כן, לא יוענק לה כל משקל. הסברו של הנאשם לפיו "נלחץ" בחקירה במשטרה מתוך דאגה לבתו התינוקת ולאשתו הבוכית לאו-הסבר הוא ואני דוחה אותו בשתי ידיים. הארוע התרחש בסביבות השעה 14:45 ואילו הנאשם נחקר במשטרה בשעה 21:07 (ת/1), דהיינו כ-6 שעות לאחר עיכובו וחקירתו של הנאשם היתה מקיפה, הוא השיב לכלל השאלות עליהן נשאל ואילו היתה גירסתו בפני גירסת אמת, היה מצופה כי ימסור אותה מיד עם עיכובו על ידי הבודקת הביטחונית, ואם לא בפניה, אז לכל הפחות בהודעתו במשטרה. **שלישית**, העידה הבודקת הביטחונית כי במעבר נשוא כתב האישום, שהינו מעבר "רכוב" (לכלי רכב בלבד) אין עמדת מת"ק להנפקת אישורי כניסה לישראל בשטח המעבר. עוד הוסיפה העדה, כי בכניסה למעבר מוצב שלט המזהיר את תושבי האזור שאין בידם אשרת כניסה שלא לנסות להיכנס לשטח ישראל דרך המעבר, אלא רק דרך מקום ייעודי. עדותה של אשת הנאשם לפיה יש לה חברות שנכנסות לישראל דרך המעבר לאחר שמקבלות במקום אישור כניסה "אד הוק" אינה יכולה לסייע לו שכן היא סותרת חזיתית את עדותה של הבודקת הביטחונית בה אני נותן אמון מלא (כמי שעוסקת בתחום כ-5.5 שנים ומשמשת ראש משמרת בודקים במעבר חוצה שומרון) וכן, היות ש"חברות" כאלה כלל לא הובאו לעדות בפני ולא ניתן לדעת אם מדובר בגירסת אמת של אשת הנאשם או בגירסה שבאה לחלץ את בעלה מן המיצר; **רביעית**, הנאשם נתפס בשקר של ממש - בעוד זה העיד כי הוא לא קורא עברית ואנגלית ולא יודע מה כתוב בדרכון העולמי, הרי שאשתו העידה כי הוא מדבר אנגלית וכי את שמו הוא יודע לקרוא בעברית; **חמישית**, לא התרשמתי מגירסת הנאשם ואשתו לפיה יכולים היו בנקל להיכנס לישראל בדרך לא דרך, שלא באמצעות המעבר, שכן, כאמור, בתם התינוקת בת ה-8 חודשים היתה עמם וכן עגלת תינוק, ועל כן, קשה היה, עד בלתי אפשרי, מבחינתם, להיכנס לשטח ישראל שלא "בדרך המלך".

13. התרשמתי ממכלול הנסיבות כי הנאשם ואשתו ניסו להיכנס לשטח ישראל מבלי שהיתה בידם אשרת כניסה כדין, ומבלי שהתכוונו לבקש להנפיק אישור שכזה בשטח המעבר. הנאשם הודה בפה מלא כי ישב באוטובוס שעשה דרכו לישראל דרך המעבר כשהוא מחריש. גם כאשר עלתה הבודקת הביטחונית לא ראה לנכון ליזום פניה אליה בבקשה להנפקת אישור שכזה, וזאת חרף היותו דובר את השפה העברית על בוריה. רק משפנתה הבודקת הביטחונית לנאשם בבקשה שיזדהה, הציג בפניה את "הדרכון העולמי", הנחזה להיות דרכון רשמי, אף שכלל איננו כזה. בשום שלב לא העלה הנאשם את "בקשתו" להנפיק אישור כניסה "אד הוק" במעמד המעבר, לא בפני הבודקת הביטחונית ולא מאוחר יותר בפני החוקר שגבה את הודעתו **ת/1**.

משכך, הוכחו בפני היסודות העבודתיים והנפשיים של עבירת נסיון הכניסה לישראל שלא כדין ויש להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

14. באשר לעבירה של הפרעה לעובד ציבור. סעיף 288א(1) לחוק העונשין קובע:

288א. העושה אחת מאלה, דינו - מאסר שנה:

(1) מפריע ביוזעין לעובד הציבור או למי שהוסמך למלא תפקיד של עובד הציבור במילוי תפקידו על פי דין.

נשאלת השאלה האם הימנעות הנאשם מהצגת תעודת זהות והצגת אותו "דרכון עולמי" לבודקת הביטחונית עולה כדי "הפרעה" כמשמעותה בסעיף 288א. לחוק.

לטעמי, יש להשיב על שאלה זו בחיוב. עיון ב"דרכון העולמי" (ת/2) מעלה כי חזותו דומה עד זהה לחזות של דרכון ישראלי או של דרכוני מדינות ריבוניות אמיתיות. הוא בצבע כחול כהה, מוטבע עליו באותיות אנגליות זהובות הכיתוב "WORLD PASSPORT" ומתחת לכך במספר שפות נוספות. הדף הראשון נראה בדיוק כמו הדף הראשון בדרכון ישראלי ובו רשומים פרטי הנאשם באנגלית, כולל תמונת צבע עדכנית של הנאשם. בראש הדף מספר דרכון (שאינו זהה למספר תעודת הזהות של הנאשם) (ראה בת/1). נכתב שהדרכון הונפק בווינגטון ארה"ב ביום 1.3.13 וכי הוא בתוקף עד ליום 1.3.21. בתחתית העמוד כיתוב בר-קוד כפי שקיים בדרכונים אמיתיים. ואולם, עיון בדפים הבאים מעלה כי הדרכון נושא פרטים מטעים. כך, למשל, נכתב כי מקום המגורים הנוכחיים של בעל הדרכון הוא "FROG 2 RAMAT GAN, ISRAEL", וזאת על פי היתר מגורים בינלאומי מכוח סעיף 13(1) להכרזה הבינלאומית על זכויות אדם. ברור כי פרט זה הוא פרט כוזב ומטעה, שכן הנאשם תושב הכפר סאלם, שליד שכם ואינו אוחד כלל באישור כניסה לישראל או אישור שהייה בה. על כן, הסתמכות על סעיף 13(1) להכרזה הנ"ל, אף אם יש לה תוקף כלשהו, מופרכת לחלוטין.

הנה כי כן, צירוף הראיות האובייקטיביות, עליהן אין מחלוקת, מביאות למסקנה כי מעשיו של הנאשם הביאו ל"הפרעה" בפעולת הבודקת הביטחונית - הנאשם שהה יחד עם אשתו והתינוקת באוטובוס שעשה דרכו לישראל, דרך מעבר כלי רכב, אשר לא כלל עמדת מת"ק להנפקת אישורי כניסה; עם עלות הבודקת הביטחונית לאוטובוס, לא פנה אליה הנאשם, בהיותו דובר עברית, על מנת לבקש הנפקת אישור כאמור; הבודקת היתה זו שניגשה אל הנאשם, אשר עורר את חשדה; משביקשה ממנו להזדהות, הציג בפניה את ה"דרכון העולמי", אשר נחזה כדרכון אמיתי לכל דבר וענין. אך בשל עירניותה של הבודקת הביטחונית ומתוקף נסיונה רב השנים, היא הבינה שמדובר במסמך שאינו אמיתי ועיכבה את הנאשם; גם לאחר מכן, לא טען הנאשם בפניה או בפני החוקר המשטרתי, כי התכוון לבקש אישור כניסה במעמד המעבר.

הוסף לכך את הנתונים הבאים - הבודקת הביטחונית העידה כי תפסה בעבר "דרכונים עולמיים" כאלה והיא יודעת שאין המדובר במסמך רשמי או בעל תוקף מחייב, ללמדך, כי קיימת תופעה של נסיונות הסתננות לשטח ישראל באמצעות תעודות שכאלה; ממזכרו של פקד אהרון רנד (ת/3) עולה כי מנסיונו של עורך המזכר מדובר במסמך אינטרנטי של גוף עסקי פרטי והוא אינו מסמך רשמי של גוף מוכר; כל אדם יכול להזמין "הנפקת" דרכון שכזה, תמורת תשלום, דרך אתר האינטרנט www.worldservice.org ועל כן, שימוש בדרכון שכזה במעברי גבול עלול להטעות את הבודקים כאילו מדובר באישור מעבר רשמי, בעוד שברור שרק "מדינה" רשאית להנפיק דרכונים והיא הקובעת את אופן השימוש בהם בעת כניסה למדינה ויציאה ממנה.

15. לדידי, הימנעות מהצגת תעודת זהות, כשלעצמה, כאשר נדרש אדם לעשות כן על ידי שוטר או עובד ציבור שהוסמך לכך, בעת מילוי תפקידו, יש בה משום "הפרעה" למילוי התפקיד, וזאת בפן העובדתי, שכן היסוד העובדתי דורש קיומו של מעשה שיש בו "מסוגלות אובייקטיבית להפריע" לעובד הציבור, ופרשנות המונחים "הפרעה" ו"הכשלה" זכו בפסיקה לפרשנות מרחיבה (ראה לענין זה ע"פ 617/80 **למברטו נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה (2) 313; רע"פ 443/04 **יצחק נ' מדינת ישראל** (26.1.04); ת"פ (מחוזי חי') 21228-11-11 **מדינת ישראל נ' דיאב** (24.7.12)). ואולם, הנאשם לא רק נמנע מהצגת תעודת זהות, אלא הציג מסמך הנחזה להיות דרכון אמיתי, הכולל פרטים אישיים מטעים, ובכך גרם לבודקת הביטחונות לעכבו על מנת לברר זהותו האמיתית ועל כן, "הפריע" לה במילוי תפקידה.

לענין היסוד הנפשי, לא נדרש כי הנאשם יעשה דבר "בכוונה" להפריע לעובד הציבור (דוגמת הדרישה בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו שבסעיף 275 לחוק), אלא די שהנאשם יפריע לעובד הציבור "ביוזעין". על פי סעיף 90א. לחוק העונשין (פרשנות הדין בדבר היסוד הנפשי שבעבירה) **"ביוזעין" או מונח בעל משמעות דומה - יתפרש המונח כמחשבה פלילית כאמור בסעיף 20(א)",** וסעיף 20(א) לחוק מגדיר "מחשבה פלילית" כ"**מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה**". בענייננו, מן הראיות שהובאו בפניי ואשר נסקרו לעיל עולה כי הנאשם היה מודע לכך, בהסתברות גבוהה למדי, כי הימנעות מהצגת תעודת זהות והצגת "הדרכון העולמי" תביא להפרעה לבודקת הביטחונות במילוי תפקידה, כפי שאכן נגרמה הפרעה שכזו בפועל.

הנה כי כן, הוכחו היסודות העובדתיים והנפשיים של עבירת ההפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו ויש להרשיע את הנאשם גם בעבירה זו.

סוף דבר

16. אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום - **נסיון כניסה לישראל שלא כחוק**, בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והפרעה לעובד ציבור**, בניגוד לסעיף 288א(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ח' טבת תשע"ו, 20 דצמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.